

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3116/2558

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์ นายวชิระ ผอ.บพท. ร้อง นายเลอพงษ์ อุ๋นใจ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 392, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานชิงทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 339 โดยมีได้บรรยายฟ้องและขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 392 แม้การที่จำเลยใช้มีดขู่เชือดให้ผู้เสียหายเกิดความกลัวหรือตกใจเป็นความผิดตาม มาตรา 392 ก็ตาม แต่ความผิดฐานนี้ไม่ใช่การกระทำความผิดอยู่ในความผิดฐานชิงทรัพย์ จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตามมาตรา 392 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339, 371, 91 ให้จำเลยคืนเงิน 50 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานจำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ และต่อมาเมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้วกลับให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายวชิระ ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องว่าขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยกระทำความผิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยขอชดเชยเงิน 20,000 บาท โดยจะนำมาวางศาลก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา ผู้ร้องจึงขอถอนคำร้องศาลชั้นต้นจำหน่ายคดีเฉพาะส่วนแบ่งออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 337 วรรคสอง (2), 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกรรโชกโดยมีอาวุธจำคุก 6 เดือน ฐานพาอาวุธไปในเมืองโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 90 บาทรวมจำคุก 6 เดือน ปรับ 90 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเมื่อเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน และปรับ 60 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จำเลยคืนเงิน 50 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งในชั้นนี้ว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 16 นาฬิกา นายวชิระ ผู้เสียหายที่ 1 กับนางสาวกัลปรัภัทร ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นคนรักกันนั่งโดยสารรถรับจ้างของจำเลยจากโรงแรมนิวเอเชียเพื่อไปสถานีขนส่งอาเขต 2 โดยมีนางสาวชฎาพรหรือพิน ไม่ปรากฏชื่อสกุล ภริยาของจำเลยนั่งด้านหน้าคู่กับจำเลย เมื่อถึงสถานีขนส่งอาเขต 2 ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นธนบัตรฉบับละ 100 บาทให้นางสาวชฎาพรเพื่อชำระค่าโดยสาร นางสาวชฎาพรทอนเงินให้ 20 บาท ผู้เสียหายที่ 2 ดึงธนบัตรดังกล่าวกลับคืน แล้วเกิดเหตุทะเลาะกันเรื่องค่าโดยสาร จำเลยตกลงพาผู้เสียหายทั้งสองกลับไปส่งที่โรงแรมนิวเอเชียโดยไม่คิดค่าโดยสาร ระหว่างทางผู้เสียหายทั้งสองขอลง จำเลยจอดรถริมทางเท้าบริเวณหน้าวัดบุปผารามโดยจำเลยถือวิทยาวประมาณ 1 เมตร เดินอ้อมทางด้านหน้ารถไปที่ริมทางเท้าซึ่งผู้เสียหายทั้งสองยืนอยู่ใกล้ประตูรถด้านซ้าย จำเลยดึงธนบัตรฉบับละ 50 บาท ที่ผู้เสียหายที่ 2 มอบให้นางสาวชฎาพรจากมือของนางสาวชฎาพร แล้วขับรถออกไป ผู้เสียหาย

ทั้งสองจึงเรียกรับจ้างให้ไปส่งที่สถานีขนส่งอาเขต 2 แล้วเดินทางกลับกรุงเทพมหานครต่อมาประมาณ 1 เดือน ผู้เสียหายทั้งสองเดินทางกลับมาที่จังหวัดเชียงใหม่อีก แล้วแจ้งความร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจเอกหญิงญาดา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่ปิงให้ดำเนินคดีแก่จำเลย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เชื่อว่าผู้เสียหายทั้งสองเห็นวัตถุที่จำเลยถือขณะเดินอ้อมหน้ารถมาหาผู้เสียหายทั้งสองได้อย่างชัดเจนว่าเป็นมีดหาใช้เหล็กถักดัดอย่างอะไหล่ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยมาไม่ จำเลยประกอบอาชีพขับรถสองแถวรับส่งผู้โดยสาร เหตุคดีนี้เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากความเข้าใจคลาดเคลื่อนกันในเรื่องค่าโดยสารระหว่างผู้เสียหายทั้งสองกับจำเลยทั้งเงินที่โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยเป็นคดีนี้เป็นจำนวนเพียง 50 บาท นับเป็นสาเหตุเพียงเล็กน้อยแม้ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า เหตุที่ยอมส่งมอบธนบัตรฉบับละ 50 บาท ให้แก่นางสาวชฎาพร เป็นเพราะกลัวถูกจำเลยทำร้าย แต่ผู้เสียหายที่ 2 ก็เบิกความก่อนหน้านี้ว่า ผู้เสียหายที่ 2 มอบเงินให้นางสาวชฎาพรก่อนที่จะจำเลยจะถือมีดออกมาจากรถ ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนที่จำเลยจะหยุดรถตรงบริเวณที่เกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ได้กดกริ่งถึง 2 ครั้ง ซึ่งจำเลยเบิกความว่า ลักษณะการกดกริ่งของผู้เสียหายที่ 1 เป็นการกดแช่ค้างไว้ ดังนั้นพฤติกรรมของผู้เสียหายที่ 1 ย่อมก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่จำเลย เพราะเป็นการผิดไปจากข้อตกลงที่จำเลยจะขับรถรับจ้างพาผู้เสียหายทั้งสองกลับมาส่งที่โรงแรมนิวเอเชีย ย่อมเป็นเหตุให้จำเลยเกิดโทสะถือมีดลงจากรถ แม้ขณะจำเลยเดินถือมีดอ้อมหน้ารถมาหาผู้เสียหายทั้งสองนั้นผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า จำเลยเงื้อมีดขู่ขึ้นพร้อมกับพูดว่า "เล่นกับใคร ไม่เล่น มาเล่นกับกู" ก็น่าจะสืบเนื่องจากความไม่พอใจดังกล่าว ต่อเมื่อนางสาวชฎาพรเปิดประตูรถขวางจำเลยไว้ ประกอบกับจำเลยเห็นว่าผู้เสียหายที่ 2 ชำระค่าโดยสารให้แก่นางสาวชฎาพรแล้ว จำเลยจึงค่อยระงับโทสะและดึงเงินดังกล่าวจากมือของนางสาวชฎาพรมาเก็บไว้แล้วขับรถจากไป พฤติการณ์ของจำเลยยังไม่พอพียงว่ามีเจตนากรรโชกเอาเงิน 50 บาท จากผู้เสียหายทั้งสอง แต่ลักษณะกิริยาอาการตลอดจนคำพูดของจำเลยดังกล่าว เป็นที่เห็นได้อยู่ในตัวว่าย่อมทำให้ ผู้เสียหายทั้งสองซึ่งตกอยู่ในภาวะที่ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะประสบเหตุการณ์เช่นนี้ตกใจกลัว แม้จะถือได้ว่าเป็นการใช้มีดขู่ขู่ให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ก็ตาม แต่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานชิงทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 มิได้บรรยายและขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 โดยความผิดฐานนี้ไม่ใช่การกระทำอันรวมอยู่ในความผิดฐานชิงทรัพย์ จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตามมาตรา 392 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ทางนำสืบของจำเลย เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 60 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี · สุภัทร์ สุทธิมนัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3116/2558>